

בש"פ 3877/23 - איסבותם אבו צלוב, מוסא מזאריב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3877/23

בש"פ 3956/23

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר בבש"פ 3877/23: איסבותם אבו צלוב

העורר בבש"פ 3956/23: מוסא מזאריב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מהימים 22.3.2023 ו-30.4.2023 במ"ת
20233-01-23 שניתנו על-ידי כבוד השופט נ' אבו
טהה;

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מהימים 22.3.2023 ו-15.5.2023 במ"ת
20233-01-23 שניתנו על-ידי כבוד השופט נ' אבו
טהה

בשם העורר בבש"פ 3877/23: עו"ד אורי דייגי

בשם העורר בבש"פ 3956/23: עו"ד מוחמד אלעמור

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

1. בפני עררים על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מהימים 22.3.2023, 30.4.2023 ו-15.5.2023 (מ"ת 20233-01-23, השופט נ' אבו טהה). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העוררים עד תום

עמוד 1

ההליכים המשפטיים נגדם. למען הבהירות, העורר בבש"פ 3877/23 יכונה להלן: העורר 1 והעורר בבש"פ 3956/23 יכונה להלן: העורר 2.

רקע עובדתי והליכים קודמים

2. ביום 9.1.2023 הוגש כתב אישום נגד העוררים ושלושה אחרים (להלן יחדיו: הנאשמים) לבית המשפט המחוזי, בגין קשירת קשר לחטוף את מ' (להלן: המתלונן), וזאת על מנת לסחוט באיומים את בני משפחתו. על פי הנטען, לשם מימוש הקשר, הנאשמים הצטיידו במספר כלי רכב ובסכינים. על פי המתואר, הנאשמים חטפו את המתלונן ובמשך יומיים העבירו אותו בין יעדים שונים שהוכנו מראש לצורך כך, תוך שהם מונעים ממנו לברוח, מכים אותו, מצמידים סכין לגרונו, דוקרים אותו, מאיימים עליו ומפעילים עליו כוח בדרכים שונות. כמו כן, מתואר כי הנאשמים איימו על בני משפחתו של המתלונן שיפגעו בהם וירצחו את המתלונן אם לא ישלמו כופר תמורת שחרורו. מהלך הדברים הגיע אל סיומו ביום 12.12.2022 עם התהפכות כלי הרכב שבו הובילו הנאשמים את המתלונן במהלך מרדף משטרתי, שבמהלכו ניסו חלק מהנאשמים האחרים להימלט מכוחות המשטרה. באותו היום נעצרו הנאשמים. המשך הדברים יעסוק בעניינם של העוררים בלבד ובחלקם בביצוע המעשים לכאורה.

3. על פי המתואר בכתב האישום לעוררים הייתה היכרות מוקדמת ומוגבלת עם המתלונן על רקע מגוריהם בעיר אילת. ביום 11.12.2022 ביקש העורר 2 מהמתלונן לעלות לרכבו כדי שיוכלו לשוחח בנושא מסוים. לאחר שהמתלונן עשה כן, העורר 2 הסיע אותו ברכבו ובהמשך הצטרפו אליהם העורר 1 ואחד מהנאשמים הנוספים. בשלב זה, העוררים הכו את המתלונן, הצמידו סכין לגרונו ומנעו ממנו להימלט מהרכב במהלך נסיעתם. בהמשך, על פי המתואר, הם הובילו את המתלונן ליער, שם חבר אליהם הנאשם הרביעי. על פי הנטען, הנאשמים המשיכו להכות את המתלונן אשר ניסה שוב להימלט לעבר פנצ'ריה סמוכה. העוררים תפסו את המתלונן בקרבת הפנצ'ריה, הכו אותו, כיסו את עיניו והובילו אותו בכוח חזרה לרכב. העוררים המשיכו להסיע את המתלונן הרחק מעיר מגוריו עד שהגיעו לבית שמיקומו אינו ידוע. שם, כפי שמופיע בכתב האישום, הם המשיכו להכות אותו ואיימו לרצוח אותו. על פי המתואר, מסתמן כי בשלב זה העוררים ניתקו מגע עם המתלונן, אשר נותר יחד עם שניים מהנאשמים האחרים. למחרת, הגיעו העוררים לנקודת מפגש שתואמה עם יתר הנאשמים ואליה הובא העורר, ובה נעצרו על-ידי כוחות המשטרה. על רקע זה, כתב האישום מייחס לעוררים את העבירות הבאות: חטיפה לשם רצח או חטיפה לפי סעיף 372 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק; החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) בצירוף סעיף 29 לחוק; גניבה לפי סעיפים 383 ו-384 בצירוף סעיף 29 לחוק; וכן הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 בצירוף סעיף 29 לחוק. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העוררים עד תום ההליכים נגדם.

4. ביום 9.2.2023 התקיים דיון בבקשה. המדינה טענה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעוררים. לשיטת המדינה אלו מבוססות על חומרי החקירה הבאים: הודעותיו של המתלונן שבהן זיהה את העוררים בשמם ותיאר את חלקם באירוע; סרטונים ממצלמות האבטחה שבהם ניתן לראות את המתלונן ברכב יחד עם העוררים; וכן ממצאים מהטלפונים הניידים של העוררים - איכונים שמהם עולה כי העוררים נמצאו במקומות ובזמנים התואמים את מסלולי הנסיעה של כלי הרכב שבאמצעותם בוצעה החטיפה, התקשרויות בין העוררים וכן התקשרויות בין העורר 1 לנאשמים האחרים. להשלמת התמונה יובהר כי המדינה פרסה בדיון תשתית ראייתית לכאורית רחבה יותר, אשר לשיטתה מלמדת על קיומו של אירוע חטיפה, אף אם חלק מן המעשים המתוארים בה אינם מיוחסים במישרין לעוררים. תשתית זו כוללת את הפרטים הבאים: הודעות שמסר אחיו של המתלונן לפיהן שניים מהנאשמים (שאינם העוררים שבפני) התקשרו אליו

מספר פעמים ודרשו ממנו תשלום כופר תמורת שחרור אכיו; הודעות איומים שנשלחו לאחיו של המתלונן; איכוני טלפון המלמדים על תקשורת של הנאשמים עמו; "סרטון סחיטה" שבו הוצג המתלונן לצד שניים משוביו, שאינם העוררים שבפני (להלן: סרטון החטיפה); וכן הודעות השוטרים וסרטוני מצלמות הגוף המתעדים את המרדף אחר הנאשמים ואת מעצרים.

5. באי-כוחם של העוררים טענו כי אין תשתית ראייתית מספקת לעבירות החטיפה והתקיפה. לחלופין, הם טענו כי אם ייקבע שקיימת תשתית לכאורית כאמור, הרי שחל כרסום משמעותי בה, נוכח הסתירות בגרסתו של המתלונן, באופן המצדיק את שחרורם לחלופת מעצר. לכך הוסיפו כי אירוע החטיפה היה מבוים וכי המתלונן לקח בו חלק פעיל, הכול על מנת לרמות את בני משפחתו. בא-כוח העורר 1 הטעים כי גרסתו של המתלונן, לפיה העוררים הובילו אותו אל היער והכו אותו שם למשך עשר דקות, אינה מתיישבת עם התיעוד ממצלמות האבטחה באזור, המלמד כי הצדדים שהו ביער דקות בודדות בלבד, וכי אף במצלמות האבטחה מהפנצ'ריה לא נמצא כל תיעוד ההולם את גרסת המתלונן על אודות ההתרחשויות. בנוסף, בא-כוח העורר 1 הצביע על ממצאי מחקרי התקשורת, המלמדים על שיחת טלפון בין המתלונן לעוררים, וזאת אף שהמתלונן מסר בחקירותיו כי לא התקיים בין הצדדים כל קשר טלפוני. בא-כוחו של העורר 2 העלה גם הוא טענות המכוונות כלפי אמינות גרסתו של המתלונן. בדבריו ציין כי לא נמצא כל תיעוד ויזואלי לאלימות שהופעלה כלפי המתלונן בפנצ'ריה, כי לא נמצאו על בגדיו או על גופו סימני דקירות, וכן לא אותרו דוקרנים או כיסוי פנים ברכב שבו הוסע. אשר לסרטון החטיפה, בא-כוח העורר 2 טען כי זה מלמד כי כלל אין מדובר באירוע חטיפה, שכן המתלונן נראה בו מחויך ונינוח ואין סימנים לאיומים או לאלימות כלפיו.

6. בהחלטתו מיום 22.3.2023 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעוררים. בית המשפט המחוזי ציין כי חרף טענות העוררים ביחס לאמינות גרסתו של המתלונן, בשלב הנוכחי לא קיימות סתירות גלויות בהודעות המתלונן המכרסמות באופן מהותי בתשתית הראייתית הלכאורית. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי מקומה של גרסת העוררים, לפיה דובר באירוע חטיפה מבוים, להתברר במסגרת ההליך העיקרי, וממילא גרסה זו הועלתה לראשונה בדיון ולא הועלתה על-ידי מי מהנאשמים בחקירותיהם. אשר לטענות ביחס לסרטון החטיפה, בית המשפט המחוזי קבע כי אין בהן כדי לקעקע את גרסת המתלונן לפיה במהלך צילומו הסכינים שהיו בידי הנאשמים הונחו על הרצפה ועל כן לא תועדו בו. בית המשפט המחוזי הוסיף כי יש לזכור שסרטון החטיפה צולם במסגרתו של אירוע חטיפה ארוך ומתמשך, שעשוי להתאפיין במצבים שונים. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי אף שאין תיעוד לגרסת המתלונן במצלמות האבטחה של הפנצ'ריה, ניתן לכך הסבר המניח את הדעת במסגרת מזכר משטרתי שבו הוסבר שמצלמות אלו מופעלות על בסיס חיישן תנועה בעל טווח מוגדר. בסיכומו של דבר נקבע כי לא הוכח קיומו של כרסום ראייתי כנטען על-ידי באי-כוחם של העוררים. בהמשך לכך, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקירי מעצר בעניינם של העוררים.

7. ביום 27.4.2023 הוגש בעניינו של העורר 1 תסקיר מטעם שירות המבחן, שבחן את האפשרות להחזיקו במעצר בית בבית אמו, בפיקוחה ובפיקוחם של אחותו וקרוב משפחה נוסף. בתסקיר צוין כי העורר 1 נעדר עבר פלילי וכי זהו מעצרו הראשון. שירות המבחן העריך כי המעצר מהווה עבור העורר 1 גורם מרתיע. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי ישנם מוקדי סיכון להישנותה של פעילות עבריינית, ומצא כי שלושת המפקחים שהוצעו אינם דמויות דומיננטיות וסמכותיות בחייו של העורר 1, ולכן אינם מתאימים לשמש בתפקידים זה. על כן, בסיכומו של דבר, שירות המבחן נמנע מלהמליץ על חלופת מעצר בעניינו של העורר 1.

8. תסקיר בעניינו של העורר 2 הוגש ביום 7.5.2023, ובו נבחנה האפשרות להחזיקו במעצר בית בפיקוח

אלקטרוני ובפיקוח אנושי של אביו, אחותו וגיסו. בתסקיר צוין כי לעורר 2 רקע עברייני הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות נשק ואיומים שביגין הוא נדון לעונשי מאסר בפועל, לצד עונשים אחרים. על רקע זה, שירות המבחן מצא כי ההליכים הפלייליים הקודמים בעניינו של העורר 2 לא הרתיעו אותו, כי הוא לא לקח עליהם אחריות מלאה, וכי קיים סיכון להתנהגות עוברת חוק ואלימה בעתיד. נוכח דברים אלו, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על חלופת מעצר גם ביחס לעורר 2.

9. בעקבות דברים אלה, בהחלטות הנזכרות בפתח הדברים הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העוררים עד תום ההליכים. בעשותו כן, בית המשפט המחוזי עמד על חומרת המעשים שבוצעו, על המסוכנות המובהקת שעולה מן ההתנהגות האלימה שכוונה כלפי המתלונן, וכן על מסקנותיו של שירות המבחן ביחס לעוררים. להשלמת התמונה יצוין כי בהחלטתו הנזכרת בפתח הדברים (מיום 30.4.2023) הורה בית המשפט המחוזי גם על מעצרו עד תום ההליכים של יתר הנאשמים בפרשה.

טענות הצדדים בעררים

10. ביום 21.5.2023 הגיש העורר 1 את הערר שבפני המכוון כלפי קביעותיו האמורות של בית המשפט המחוזי - הן בעניין עוצמת הראיות לכאורה והן בעניין המעצר מאחורי סורג וברית. העורר 1 עותר לשחררו לחלופת המעצר שהוצעה, או לחלופין למעצרו בפיקוח אלקטרוני בבית אמו. לשיטת העורר 1, חל כרסום משמעותי בראיות כנגדו, ולפיכך שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה לחובתו מבלי להידרש לעוצמתן המוחלטת ומבלי לייחס משקל מספק למהימנותו הנמוכה של המתלונן ולסתירות בגרסתו. העורר 1 שב על טענותיו, כפי שאלו הועלו בבית המשפט המחוזי, באשר לקשיים הקיימים בגרסת המתלונן ביחס לאירועים שהתרחשו ביער ובפנצ'ריה, ביחס להתקשרות הטלפונית בין הצדדים, ביחס לסרטון החטיפה, וביחס למעשי האלימות שבוצעו כלפיו. בהקשר זה העורר 1 מוסיף ומלין כי בית המשפט שגה בכך שביסס את קביעותיו ביחס לאירוע בפנצ'ריה על המזכר המשטרתי, שכן מזכר זה נוסח על בסיס התרשמותו והנחותיו של המנסח ביחס למצלמות בפנצ'ריה, מבלי שבדק אותן בעצמו. עוד מטעים העורר 1 כי היה על בית המשפט המחוזי לשחררו לחלופת מעצר, נוכח מאפייניו המיוחדים, ובהם גילו הצעיר, היעדר עבר פלילי בעניינו, מעורבותו הנמוכה יחסית במעשים, והעובדה שבניגוד לחלק מהנאשמים האחרים הוא עצמו לא ניסה להימלט מכוחות המשטרה. העורר 1 מוסיף כי התסקיר שהוגש היה חיובי בעיקרו, מלבד בכל הנוגע לשאלת התאמתם של המפקחים המוצעים. עוד הוא מלין על כך שבית המשפט המחוזי דחה את האפשרות לשחררו לחלופת המעצר אף מבלי לשמוע את המפקחים המוצעים ולהתרשם מהם בעצמו.

11. ביום 23.5.2023, הגיש גם העורר 2 ערר מטעמו המכוון כלפי החלטותיו של בית המשפט המחוזי. העורר 2 מצטרף לטענה כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא התייחס לעוצמתן הנמוכה של הראיות לכאורה נגדו. העורר 2 מדגיש בדבריו את הודעתו של נהג המוניית שהסיע את המתלונן עובר לאירוע החטיפה, שלא התרשם כי המתלונן היה שרוי במצוקה. כן הוא מעלה טענות דומות לאלה שהעלה העורר 1 ולאילו שנדונו בבית המשפט המחוזי ביחס לקשיים בגרסתו של המתלונן. העורר 2 מוסיף ומטעים כי חלקו במעשים המתוארים בכתב האישום שולי. כמו כן, לשיטתו, נוכח הימצאותה של חלופת המעצר הרחק ממקום האירוע ומיתר המעורבים בו, ובשל ההתרשמות החיובית של שירות המבחן מהמפקחים המוצעים - יש בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו.

12. העררים נדונו בפני יחדיו ביום 28.5.2023. באי-כוחם של העוררים הדגישו כי הם אינם כופרים בקיומן של ראיות לכאורה, אלא בעוצמתן, והוסיפו כי נוכח עוצמתה הנמוכה של התשתית הראייתית הלכאורית יש לבחון חלופות מעצר.

בא-כוח העורר 1 חזר על טענותיו ביחס לפערים בין גרסת המתלונן לבין הממצאים העולים ממצלמות האבטחה, ממחקרי התקשורת הטלפונית, ומסרטון החטיפה, שאף הוצג בפני במהלך הדיון. בא-כוחו של העורר 1 שב והטעים כי העורר 1 לא ניסה להימלט ממעצר, ונטען כי בהתחשב בכך שגה בית המשפט המחוזי בהערכת הסיכון הנשקף ממנו. בא-כוח העורר 2 הצטרף לטענות אלה והדגיש כי אין בתיק כל ממצא רפואי אשר יש בו כדי ללמד על פגיעה פיזית במתלונן. לכך הוא הוסיף כי בעניינו של העורר 2 הוצעה חלופת מעצר שביכולתה לאיין את מסוכנותו, הרחק ממקום העבירה ובפיקוחם של מפקחים שנמצאו מתאימים לכך.

13. בתגובה, באת-כוח המדינה טענה כי כלל טענותיהם של העוררים נבחנו ונדונו על-ידי בית המשפט המחוזי. לכך היא הוסיפה כי נוכח הימלטות חלק מהנאשמים האחרים מכוחות המשטרה, ובהתחשב במצבו הקשה של המתלונן בסיום האירוע, טענת העוררים לפיה החטיפה כולה הייתה מבוימת היא מרחיקת לכת. אשר לטענות העוררים ביחס לתוקפו של המזכר המשטרתי בעניין המצלמות בפנצ'ריה, באת-כוח המדינה ציינה כי אכן עורך המזכר לא בדק את מצלמות האבטחה בפנצ'ריה בעצמו, אך כי הוא נימק את התרשמותו בדבר מנגנון הפעולה שלהן בהתבסס על ניסיונו הרב בתחום. כן הוסיפה באת-כוח המדינה כי אין להתפלל על כך שלא נמצאו סימני חבלה על גופו של המתלונן, שכן הנאשמים לא ביקשו להטיל בו מום אלא לאיים על בני משפחתו בלבד. באת-כוח המדינה עמדה על התרשמותו השלילית של שירות המבחן מחלופת המעצר שהוצעו ומדפוס התנהגותם של העוררים.

דין והכרעה

14. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בכתב ובעל-פה, ועיינתי בחומר החקירה שהוגש לעיוני, באתי לכלל מסקנה כי דין העוררים להידחות. התרשמותי היא כי על אף טענות העוררים, הונחה תשתית ראייתית לכאורית מספקת בעוצמתה לשם הצדקת המשך מעצרם מאחורי סורג ובריח.

15. נקודת המוצא לדיון בעניינו היא כי אין מחלוקת ביחס לקיומן של ראיות לכאורה, אלא ביחס לעוצמתן של ראיות אלו. בנסיבות אלה, לא אדרש בהחלטתי זו בפירוט למכלול חומרי החקירה שהוצגו בתיק, ואשר נוגעים לנדבך העובדתי הבסיסי-הימצאותם של העוררים בזירות האירוע השונות יחד עם המתלונן, קשריהם של העוררים ליתר הנאשמים בתיק, השיחות שבוצעו עם בני משפחת המתלונן, הדרישות הכספיות שהוצבו לשחרורו, וניסיון בריחתם של חלק מהנאשמים מכוחות המשטרה. תחת זאת, אתיחס רק לאותן ראיות לכאורה המצויות במחלוקת בין הצדדים.

16. תחילה יובהר כי טענות העוררים מופנות בעיקרן כלפי מהימנות גרסתו של המתלונן וממוקדות בפערים בין גרסה זו לבין התיעוד החזותי הקיים לאירוע, הממצאים הפיזיים על גופו ובגדיו של העורר, ומחקרי התקשורת הטלפונית. אולם, בהתחשב במכלול הראיות לכאורה הקיימות בתיק זה, לא מצאתי כי יש באלה כדי לקעקע את התשתית הראייתית הלכאורית או לכרסם באופן ממשי בעוצמתה. בהודעותיו מסר המתלונן גרסה סדירה ביחס להשתלשלות האירועים, ופירט ביחס לעוררים ולנאשמים האחרים את חלקם באירועים. המתלונן זיהה את העוררים בשמותיהם, על רקע היכרות קודמת עימם. תימוכין לגרסת המתלונן נמצאים בהודעת אחיו ובהודעות שנשלחו לו, הגם שאלו נשלחו מטלפון של נאשם אחר בפרשה. הממצאים ממחקרי התקשורת, ובהם איכון הטלפונים הניידים של העוררים, תומכים אף הם בגרסת המתלונן. לנוכח תשתית ראייתית לכאורית זו, כבית המשפט המחוזי אף אני סבורה כי מקומן של הטענות באשר למהימנות גרסתו של המתלונן להתברר במסגרת ההליך העיקרי, וטענות הצדדים בעניין זה שמורות להם (ראו השוו: בש"פ 946/23 וואן הארן נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל, פסקה 14 (13.2.2023); בש"פ 877/23 גזאווי נ' עמוד 5

מדינת ישראל, פסקה 12 (20.2.2023); בש"פ 999/23 ג'עברי נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (5.3.2023)). בשלב זה אעבור לבחון טענות ספציפיות נוספות.

17. השהות ביער - בהודעה מיום 19.12.2022 נשאל המתלונן על אשר אירע ביער, ואמר שהיה שם עם העוררים במשך עשר דקות. הוא הוסיף, כי בזמן זה "אכלתי מכות, נתנו לי עם הסכין באצבע וברגל ולקחו לי 2000 שקל" (הודעת המתלונן מיום 19.12.2022, עמ' 5, שורות 138-147). מנגד, העוררים טענו כי הרכב שבו נסעו נצפה במצלמות כשהוא נכנס לשטח היער בשעה 18:57 ויוצא ממנו בשעה 19:01 (דו"ח ביקור בזירה לחוקר מיום 15.12.2022 שנוסח על-ידי רס"ב איליה גולדין; הודעת המתלונן מיום 20.12.2022, עמ' 2, שורה 32). העוררים סברו שהבדלים אלה משקפים פער משמעותי בין גרסת המתלונן לבין התייעוד במצלמות. דעתי שונה. הפער בהערכת הזמן במקרה זה יכול להיות מוסבר במגוון דרכים, ובכללן להיות מיוחס ללחץ הנפשי שבו היה מצוי המתלונן בזמן האירוע. מכל מקום, דבריו של המתלונן בעניין זה שיקפו הערכה גסה בלבד.

18. השהות בפנצ'ריה - טענה נוספת של העוררים מופנית כלפי אמינות גרסתו של המתלונן ביחס לאירועים בפנצ'ריה, שבה לשיטתו העוררים תפסו אותו בכוח, הכו אותו, דקרו אותו וכיסו את פניו (הודעת המתלונן מיום 13.12.2022, עמ' 2, שורה 34; הודעת המתלונן מיום 12.2.2022, עמ' 5, שורות 125-130). לעומת זאת, כפי שצינו העוררים, במצלמות האבטחה בפנצ'ריה המעשים המתוארים לא תועדו כלל, הגם שהנקודה שעליה הצביע המתלונן כמקום התרחשות האירועים נצפית לכאורה במצלמות (הודעת המתלונן מיום 19.12.2022, עמ' 7-9, שורות 229-245). אף שהדבר מעורר קושי, התרשמתי כי המדינה הציגה הסבר המניח את הדעת ולכאורה מיישב את הפער בין הודעות המתלונן לבין היעדר התייעוד לצורך השלב הדיוני הנוכחי. כאמור, הסבר זה מצוי במזכר המשטרתי שבו נכתב כך: "בהמשך להורדת תיעוד ממצלמות הפנצ'ריה, התרשמתי שהמצלמות מתעדות על בסיס חיישן תנועה... לפיכך אני מניח שמכשיר ה-DVR מוגדר להקליט רק כאשר יש תנועה מול המצלמה, בטווח כלשהו שהוגדר מראש ע"י מי שהתקין את המצלמות. כלומר, כאשר המצלמה אינה מזהה תנועה בטווח זה, לא תהיה הקלטה. ההתרשמות שלי מבוססת על ניסיון מקצועי בלבד מתוקף תפקידי כחוקר זי"ט [זירה טכנולוגית - ד' ב' א']" (מזכר חוקר מיום 28.12.2022 שנוסח על-ידי רס"ב איליה גולדין). אכן, האמור במזכר המשטרתי אינו מהווה ממצא, אך בשלב זה אני סבורה שדי באמור בו כדי להתמודד עם הקושי שעליו הצביעו העוררים, בהתחשב בכך שמדובר בהערכה של גורם מקצועי, ומבלי לקבוע מסמרות שיש בהן כדי להשליך על ההליך העיקרי.

19. מחקרי תקשורת - העוררים השליכו יהבם על כך שמחקרי הטלפון מלמדים כי לאורך האירוע כולו הטלפון של המתלונן לא יצא מעיר מגוריו באילת. זאת, בה בשעה שהמתלונן מסר בהודעתו כי כאשר עלה לרכב עם העורר 2 הטלפון הנייד שלו היה ברשותו (הודעת המתלונן מיום 20.12.2022, עמ' 1, שורות 16-19). עדות זו אף נתמכת בתייעוד ממצלמות האבטחה בו המתלונן נצפה מדבר בטלפון לפני שנכנס לרכב (מזכר חוקר מיום 15.12.2022 שנוסח על-ידי רס"ר דור-יעקב מזרחי, עמ' 2-3, שורות 22-25). אולם, בהקשר זה יש משמעות גם לכך שהמתלונן מסר כי הטלפון הנייד שלו אבד במהלך האירוע (הודעת המתלונן מיום 20.12.2022, עמ' 1, שורות 11-15). נוכח דברים אלו, אף שלא קיימת הלימה בין מיקומו של הטלפון הנייד של המתלונן לבין מסלול החטיפה לכאורה, לא די בכך בשלב הנוכחי כדי לסתור את גרסת המתלונן אשר מגובה לכאורה בתייעוד חזותי.

20. סרטון החטיפה - כעת אדרש לטענות העוררים ביחס לסרטון החטיפה, אשר כאמור הוצג בפני גם במהלך הדיון ולשיטת העוררים מהווה ראייה לגרסתם כי דובר באירוע חטיפה מבויים שבו המתלונן לקח חלק פעיל. אכן, בסרטון הקצר שהוצג המתלונן נראה נינוח. יחד עם זאת, לאחר עיון בחומר החקירה הגעתי לכלל מסקנה כי אין בכך כדי לפגוע בעוצמת התשתית הראייתית בכללותה. באופן ספציפי, יש להביא בחשבון את הסבריו של המתלונן לנסיבות בהן צולם

הסרטון: "לפני שהם צילמו את הסרט, הם אמרו לי, אנחנו נרצח אותך פה, תדבר לווידאו כמו שאנחנו מדברים ו[א]ל תעשה משהו אחר" (הודעת המתלונן מיום 19.12.2022, עמ' 4, שורה 91). בהמשך, הוסיף המתלונן את הדברים הבאים: "הם איימו עלי עם סכינים והם רצו להראות שהכול בסדר בשליחת הווידאו עצמו... אחד היה תופס סכין מלמטה לכיוון הרגל וזה לא נראה בסרטון, השני הסכין שלו הייתה בשרוול של החולצה... [אחד הנאשמים] הניח את הסכין על האדמה ודרך עליה, בגלל זה לא רואים... שלחו את הווידאו בשביל להראות שהכול בסדר ושיביאו את הכסף. הם פחדו שזה יגיע למשטרה" (הודעת המתלונן מיום 20.12.2022, עמ' 3, שורות 51-59). התרשמתי כי הסבריו של המתלונן לנסיבות של צילום סרטון החטיפה מיישבים במידת מה את הקושי העולה ממנו. כן מצאתי כי יש טעם בקביעתו של בית המשפט המחוזי כי יש לבחון את המקטע הקצר שהוצג בסרטון על רקע העובדה שמדובר בחלק מאירוע חטיפה ארוך וממושך, שכלל, כך יש להניח, מצבים שונים והתנהגויות שונות בין המתלונן לחוטפיו.

21. אשר על כן, אני סבורה כי בשלב זה, קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת המצדיקה את מעצרם של העוררים עד תום ההליכים נגדם. הקשיים הספציפיים שעליהם הצביעו העוררים אינם עולים כדי כרסום מהותי, ומקומם להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

22. על אף טענותיהם של העוררים, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה במקרה זה להורות על שחרורם של העוררים לחלופת מעצר או על מעצרם בפיקוח אלקטרוני. מסכת המעשים המתוארת בכתב האישום היא קשה וחמורה, ומלמדת על מסוכנות ברורה. מעשה החטיפה לכאורה בוצע על רקע תכנון מוקדם, תוך שימוש באלימות נגד המתלונן. לעורר 1 מיוחסים מעשים של הכאת המתלונן בפניו ובראשו, באמצעות קת של סכין ומקל מטאטא, וכן של הצמדת סכין לגרונו. לעורר 2 מיוחסים מעשים של חבטות בראשו של המתלונן באמצעות אגרופים וכן של הכאת המתלונן בראשו באמצעות מקל מטאטא. שירות המבחן התרשם אף הוא ממסוכנותם של העוררים בהתבסס על דפוסי אישיותם, ולפיכך נמנע מלהמליץ על האפשרות של שחרורם לחלופת מעצר. על כך יש להוסיף, כי אין בכך שהעורר 1 נעדר עבר פלילי קודם כדי להטות את הכף לזכותו באופן מובהק, בהתחשב במסוכנות העולה מהמעשים החמורים המיוחסים לו כעת. במכלול הנסיבות, לא שוכנעתי על כן כי יש הצדקה לשנות מהחלטותיו של בית המשפט המחוזי.

23. סוף דבר: העררים נדחים.

ניתנה היום, כ"ג בסיון התשפ"ג (12.6.2023).

שׁוֹפֵט